

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 2Nt/4/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818010124
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Bielik
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2018:3818010124.2

Uznesenie

Okresný súd v Prievidzi na verejnom zasadnutí dňa 09. 07. 2018 v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Bielika a prísediacich Kataríny Zábojnikovej a Marty Krajčíkovej vo veci obnovy konania

rozhodol:

Podľa § 399 ods. 2 Tr. poriadku súd zamieta návrh odsúdeného S. K., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom N. č. XXX, t. č. vo výkone trestu v R. H. nad N. zo dňa 16. 02. 2018, doplnený dňa 26. 04. 2018 na povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Prievidza č. 3 T 100/2014, pretože nezistil podmienky na povolenie obnovy konania podľa § 394.

odôvodnenie:

Podaním zo dňa 16. 02. 2018 podal odsúdený S. K. žiadosť o povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Prievidza č. 3 T 100/2014. V návrhu, okrem iného, uviedol že rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. 3 T 100/2014 zo dňa 09. 08. 2016 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Prievidza č. 3 T 100/2014 zo dňa 30. 12. 2016, v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín č. 2 To 23/2017 zo dňa 07. 11. 2017 bol uznávaný vinným v bode 2 rozsudku prvostupňového súdu zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona a v bode 3 prvostupňového rozsudku z prečinu obmedzovania osobnej slobody formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 183 ods. 1 Trestného zákona a podľa § 188 ods. 1, § 41 ods. 2, § 37 písm. h), § 38 ods. 4 Trestného zákona mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody 56 mesiacov v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Vychádzajúc zo skutku obžaloby podanej pôvodne Okresnému súdu Bratislava II. dňa 06. 05. 2014, ktorá bola postúpená Okresnému súdu Prievidza, nebol predmetom jeho obvinenia skutok pre ktorý ho Okresný súd v Prievidzi uznal vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona. Podľa jeho názoru nezákonný postup Okresného súdu a taktiež odvolacieho súdu vo vzťahu k totožnosti skutku, ku ktorej okrem totožnosti (aké veci) údajne odňatých vecí poškodenému J. absentuje násilie alebo hrozba bezprostredného násillia smerujúceho práve ku zmocneniu sa v obžalobe nekonkretizovaných vecí, zásadne porušil jeho právo na obhajobu. Z vymedzeného skutku v obžalobe nebolo a nie je možné konštatovať, že obžaloba bola na neho podaná pre skutok ktorého vymedzenie skutkovou vetou je trestným činom. Keďže pre takýto skutok nebola podaná obžaloba nebol ani relevantný dôvod hájiť sa voči niečomu z čoho nebol obvinený. Preto ani nemohlo byť dôsledne uplatňované právo na jeho obhajobu vo vzťahu k zločinu lúpeže. Žiadneho zločinu lúpeže sa nedopustil, a ani z rozporuplných výpovedí poškodeného J. spáchanie takéhoto trestného činu nevyplýva. Rozpory týkajúce sa v tej časti údajného skutku pri ktorom mali byť poškodenému odňaté pri prešacovaní nejaké veci spočívajú tak osobách, ktoré mali byť prítomné pri údajnom odňatí vecí, v rozsahu týchto vecí, pričom ani jeden z týchto rozporov poškodený neodstránil ani v prípravnom konaní. Podľa ustálenej súdnej praxe platí zásada, že pokiaľ svedok preukázateľne nehovorí pravdu v jednom alebo dokonca viacerých prvkoch skutkových okolností deja, spochybnené sú aj ostatné prvky jeho výpovede. Vzhľadom k takejto výpovedi, ktorej obsah trestný súd nedôvodne prispôbil do skutku, ktorý sa nestal, ktorý nevyplýval z obžaloby, neboli predmetom jeho obhajoby ani jednotlivé okolnosti takto umelo vytvoreného skutku. V ďalšej časti návrhu navrhovateľ hodnotil rozdielnosť výpovedí poškodeného J. dňa 12. 04. 2013, dňa 13. 04. 2013, pri konfrontácii dňa 13. 09. 2013. Ďalej uviedol, že poškodený J. nevypovedal pravdivo, jeho výpovede sú

rozdielne v podstatných skutkových okolnostiach a to tak v osobe, ktorá ho mala prehliadať, osobe, ktorá si mala údajne vzaté veci ponechať ako aj v tom či bol alebo nebol K. C. prítomný pritom ako mu mali byť vzaté jeho veci. Nielen orgány činné v trestnom konaní ale ani obhajoba nesústredili dokazovanie na skutok kvalifikovaný okresným súdom ako zločin lúpeže. Toto je logické pretože takéto obvinenie nebolo vznesené. Vždy popieral a popiera že poškodenému vzal akúkoľvek z uvedených vecí, taktiež nie je pravda že by použil násilie alebo hrozbu bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa vecí, ktorou mal poškodený pri sebe. Ak okresný súd v skutkovej vete v bode 2 rozsudku spojil jeho údajný úder pästou do tváre poškodeného pri bufete Partizán s prešacovaním poškodeného na úplne inom mieste, po pätnástich minútach jazdy vozidlom z úplne iného dôvodu, ide o umelo vykonštruovaný priebeh skutku. Podľa jeho názoru je možné dôkazmi ktoré neboli súdu známe v pôvodnom konaní preukázať že sa nedopustil zločinu lúpeže. Takouto skutočnosťou je, napríklad z toho že telefón, ktorý mal byť poškodenému odňatý, mal poškodený pri sebe v priestoroch v spoločnosti K. I. s.r.o. v N., čo môže potvrdiť svedok N. L.. Ďalšou skutočnosťou je vypočutie svedka K. C., tento môže potvrdiť že poškodenému J. žiadne osobné veci nevzal, môže potvrdiť aké veci mal pri sebe poškodený, že poškodenému nebola odňatá suma 300 euro. Ďalšou skutočnosťou je výsluch svedka taxikára W. K., tento prepravoval poškodeného z R. do D., môže potvrdiť že poškodený disponoval sumou väčšou ako 150 eura. V doplnení návrhu zo dňa 26. 04. 2018, okrem iného, odsúdený S. K. uviedol že novými skutočnosťami ktoré neboli súdu známe v pôvodnom konaní a ktoré nebral súd do úvahy pri rozhodovaní o vine a treste je skutočnosť že skutok sa nestal z dôvodu, že by mu poškodený dlhoval peniaze za auto ale z iného dôvodu, pre peniaze, ktoré si poškodený prisvojil a preto nastal spor medzi ním a K. C.. N. aj poškodený opakovane vo svojich výpovediach tvrdil že za celým skutkom je C.. Celú vec vzal na seba pretože C. ho požiadal aby neuvádzal skutočnosti ohľadne 50 000 euro, pretože by mal problém. Je pravdou, že poškodený mu dlhoval peniaze za vozidlo, toto, ale nebolo príčinou celého skutku, príčinou bolo uvedených viac ako 50 000 euro. Nemal žiaden dôvod spáchať voči poškodenému lúpež, ani žiadnu lúpež nespáchal. V ďalšej časti podania z 26. 04. 2018 uvádzal skutočnosti z výpovedí poškodeného z 12. 04. 2013, 13. 04. 2013, 17. 04. 2013, 19. 04. 2013 a 22. 05. 2013. Uviedol že navrhuje okrem už navrhnutých svedkov vypočuť N. K., A. E., S. F.

Súd na verejnom zasadnutí vypočul odsúdeného S. K., svedka J.; podľa § 269 Trestného poriadku oboznámil návrh číslo listu 1 - 5, doplnenie návrhu číslo listu 9 - 10, čestné vyhlásenie číslo listu 11. Zo spisu Okresného súdu Prievidza č. 3 T 100/2014 oboznámil rozsudok číslo listu 789, odôvodnenie odvolania číslo listu 779 - 782, uznesenie číslo listu 851 - 856.

Odsúdený S. K. vo výsluchu uviedol že sa pridrižava návrhu na povolenie obnovy konania a skutočností, ktoré sú uvedené v návrhu. Prvým dôvodom je skutočnosť že podľa jeho názoru nebola zachovaná totožnosť skutku. Skutok na základe ktorého bol odsúdený, nebol v pôvodnej obžalobe. Poškodený J. rozporne vypovedal v konaní, nepovedal ani raz že zobral tie veci. Dokazovanie v trestnom konaní nebolo sústredené na preukázanie lúpeže, dokazovanie bolo vedené na základe pôvodnej obžaloby a právnej kvalifikácie. Nie je pravdou, že by poškodený od začiatku dokonca tvrdil že mu tie veci zobral. Navrhuje vypočuť ako svedka L., v súvislosti s telefónom ktorý malo byť poškodenému údajne zobratý. Taktiež navrhuje vypočuť ako svedka C., môže potvrdiť, že poškodenému nebola zobratá finančná hotovosť 300 euro. Na otázku predsedu senátu uviedol že navrhované dôkazy pod bodom 1 (číslo listu 4) a pod bodmi 2, 3 (číslo listu 5) mu boli známe po vyhlásení prvostupňového rozsudku, ale neboli uvedené ako dôvody odvolanie. V súvislosti s odvolaním vo veci 3 T 100/2014 sa nezaoberali s obhajcom lúpežou, obhajca tvrdil, že sa to musí vrátiť no prvostupňové konanie.

Svedok K. J., okrem iného, uviedol že vo veci Okresného súdu Prievidza č. 3 T 100/2014 vypovedal viackrát, trvá na svojej prvej výpovedi. V tejto výpovedi uviedol že odsúdený S. K. mu neodcudzil žiadne veci. Pokiaľ sa týka čestného vyhlásenia z 03. 05. 2018, uviedol tam že odsúdený S. K. mu nezobral žiadne veci násilím, ani hrozbou násilia, nedopustil sa voči nemu lúpeže. Je pravdou že tieto skutočnosti už uvádzal, v prvej výpovedi. Na otázku prečo potom v prípravnom konaní vypovedal že sa odsúdený Jaroslav K. voči nemu dopustil lúpeže, uviedol že sa lúpeže nedopustil, možno dal príkaz. Je pravdou že mu boli zobraté chlapcami nejaké veci. Čestné vyhlásenie z 03. 05. 2018 podpísal z dôvodu toho že bol požiadaný obhajcom. Je pravdou že odsúdený S. K. bol prítomný pri tom keď mu boli zobraté veci. Na otázku prokurátorky uviedol že počas skutku odsúdený S. K. sa spýtal ďalších, či ho prezreli. Počas skutku odsúdený S. K. ho taktiež fyzicky napadol. Boli mu zobraté kľúče, peniaze, mobil, občiansky preukaz. Veci mu nezobral odsúdený S. K.. Kto mu zobral veci nevie uviesť. Väčšina vecí mu bola neskôr vrátená.

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. 3 T 100/2014 zo dňa 09. 08. 2016 (číslo listu 789) v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín č. 2 To 23/2017 zo dňa 07. 11. 2017 (číslo listu 851 - 856) bol odsúdený S. K. v bode 2 prvostupňového rozsudku uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods.

1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že potom, čo dňa 11. 04. 2013 v čase okolo 16. 00 - 17. 00 hodine bol poškodený K. J. na zastávke MHD Majerská smerom do Ružinova v Bratislave naložený do osobného motorového vozidla škoda Octavia, striebornej farby, a na podklade telefonátu bol prevezený k lyžiarskemu stredisku Homôlka, okres Prievidza k bufetu Partizán, po slovnom konflikte s poškodeným K. J. a údere päťou do oblasti tváre a vyhrážkach v blízkom lese prehľadal oblečenie poškodeného K. J., z ktorého mu vzal osobné doklady, bližšie nezistený telefón, kľúče od bytu, bližšie nezistené cigarety, zapaľovač a minimálne finančnú hotovosť 300 euro, čím spôsobil poškodenému K. J. škodu vo výške minimálne 300 euro. V bode 3 prvostupňového rozsudku bol odsúdený S. K. spolu s odsúdeným N. L. uznaný vinným za prečinu obmedzovania osobnej slobody formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 183 ods. 1 Trestného zákona. Za uvedenú trestnú činnosť mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody 56 mesiacov nepodmienečne v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Prvostupňový súd vo svojom odôvodnení rozsudku zo dňa 09. 08. 2016, v súvislosti so skutkom pod bodom 2, okrem iného konštatoval výpovede poškodeného K. J. z prípravného konania z 12. 04. 2013 a 13. 04. 2013, keďže poškodený K. J. na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať. N. K. J. vo výpovedi v prípravnom konaní 12. 04. 2013, okrem iného, uviedol že pri lyžiarskom stredisku Homôlka zostali stáť na parkovisku, stáli tam asi 15 minút, potom tam prišiel obžalovaný K. na vozidle BMW X 5, čiernej farby, pristúpil k nemu vo vozidle, udrel ho rukou do tváre, rozrazil mu peru a začala mu tiecť krv. Vulgárne sa ho opýtal čo spravil, že vedia že to bol on kto vzal tých 50 000 euro. Potom ho dve osoby vytiahli z vozidla, vyhrážali sa mu, že ho zabijú, že dnes nepôjde domov, že ho zožerú srny. Vo výpovedi dňa 13. 04. 2013 zotrval na spôsobe konania obžalovaného K., a to, že tento ho udrel päťou do tváre, topil, bil, neustále sa mu vyhrážal že ho nechá v lese a že ho zožerú srny. Taktiež zotrval na tom že obžalovaný K. na parkovisku na Homôlke pristúpil k vozidlu, udrel ho päťou do tváre, rozbil mu ústa. Vytiahol z vozidla, nadával mu, vyhrážal sa mu že ho zabije. Na strane 20 rozsudku Okresného súdu Prievidza č. 3 T 100/2014 je konštatované že v súvislosti so skutkom pod bodom 2 bola upravená skutková veta podanej obžaloby, súd došiel k záveru že konaním obžalovaného S. K. boli naplnené zákonné znaky zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, že obžalovaný S. K. použil násilie proti inému v úmysle zmocniť sa cudzej veci. Konštatoval že poškodený K. J. zhodne popísal spôsob konania obžalovaného S. K. potom čo práve na jeho požiadanie bol privezený k lyžiarskemu stredisku Homôlka. Poškodený jednoznačne popísal vo všetkých výpovediach, že to bol obžalovaný S. K., kto ho prehľadal, prešacoval mu oblečenie, podľa záveru súdu použil násilie, z prehľadaného oblečenia mu vzal veci, ktoré súd ustálil v skutkovej vete rozsudku pod bodom 2. Krajský súd v Trenčíne vo svojom uznesení č. 2 To 23/2017 zo dňa 07. 11. 2017 (číslo listu 8, 9) konštatoval že prvostupňový súd vykonal na hlavných pojednaniach všetky potrebné dôkazy a v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak ako mu to ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Trestného poriadku a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Konštatoval že svoje skutkové zistenia správne oprel nielen o obhajobné tvrdenia všetkých štyroch obžalovaných, ktorý v podstate priznali prítomnosť na mieste činu dňa 11. 04. 2013 avšak popreli, že by sa voči poškodenému dopustili akéhokoľvek násilného konania, ale predovšetkým zo svedeckej výpovede najmä poškodeného K. J., pričom výpoveď tohto svedka, považoval správne súd za vierohodnú v jej podstatných smeroch, pretože logicky korešpondovala s ostatnými preukázanými skutkovými okolnosťami prípadu, konkrétne z jeho prapríčinou, spočívajúcou v nevyrovnanom dlhu poškodeného K. J. voči obžalovanému S. K.. Podľa odvolacieho súdu sa prvostupňový súd správne vysporiadal aj s právnou relevantnosťou a akceptovateľnosťou usvedčujúcich svedeckých výpovedí poškodeného K. J. z prípravného konania z pohľadu odopretia výpovede svedka na hlavnom pojednávaní. Odvolací súd tiež konštatoval že prvostupňový súd svoje skutkové zistenia podrobne, vecne správne a presvedčivo odôvodnil v napadnutom rozsudku a na ich podklade dôvodne neakceptoval obhajobné tvrdenia obžalovaných, pretože boli v rozpore nielen z osvedčujúcimi výpoveďami poškodeného K. J., na ktorých zotrval aj počas vykonaných konfrontácií s obžalovanými, ale aj s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi. Podľa § 394 ods. 1 Trestnom poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu. Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Po dokazovaní, ktoré súd vykonal na verejnom zasadnutí vyššie konštatovanými dôkazmi, dospel k záveru že nezistil podmienky na povolenie obnovy konania v zmysle § 394 Trestného poriadku a preto návrh odsúdeného S. K. na povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Prievidza č. 3 T 100/2014 zamietol. V súvislosti s tým považuje súd za potrebné poukázať najmä na tú skutočnosť že v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania neboli predložené žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie vo veci. Pokiaľ sa týka základnej námietky, základného dôvodu podaného návrhu na povolenie obnovy konania, že uznaním vinným odsúdeného S. K. zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona v bode 2 rozsudku Okresného súdu Prievidza č. 3 T 100/2014 nebola zachovaná totožnosť skutku a že súd v zmysle § 278 ods. 1 Trestného poriadku nerozhodoval o skutku ktorý bol uvedený v obžalobnom návrhu, považuje súd za potrebné poukázať na nasledujúce fakty. Predovšetkým treba konštatovať že v zmysle § 278 ods. 3 Trestného poriadku súd nie je viazaný právnym posúdením skutku v obžalobe. Súd môže konať a rozhodovať iba o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu, týmto sa rozumie skutok pre ktorý bolo vznesené obvinenie. Z tohto však nemožno vyvodiť záver že medzi obžalovaným návrhom a skutkovým výrokom rozsudku musí byť vždy úplná zhoda. Súd musí skutok uvedený v obžalobe prejednať vždy v celom rozsahu, má právo a povinnosť do rozhodnutia premietnuť výsledky hlavného pojednávania, ktoré prípadne údaje uvedené v obžalobe modifikujú, pokiaľ sa neporuší totožnosť skutku. Podstata skutku spočíva v účasti obžalovaného na určitej udalosti vo vonkajšom svete, ktorá je uvedená v obžalobnom návrhu a z ktorej vznikol následok uvedený v obžalobe. Účasť obžalovaného a ani následok, ktorý tým bol spôsobený, nemusia byť úplne zhodné, stačí, ak sú aspoň sčasti zachované v rozhodnutí súdu (na základe výsledkov vykonaného dokazovania) v porovnaní s obžalobou. Podstata skutku preto nebude porušená, ak sa zmenia okolnosti týkajúce sa miesta a času spáchania činu, rozsahu následkov, spôsobu vykonania činu, pohnútky činu alebo formy zavinenia. Podľa názoru súdu rozhodujúceho o návrhu na povolenie obnovy konania, v zhode s rozhodnutím prvostupňového a odvolacieho súdu vo veci Okresného súdu Prievidza č. 3 T 100/2014, totožnosť skutku za situácie že odsúdený S. K. bol uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, bola zachovaná. V súvislosti s tým poukazuje súd na tú skutočnosť že fakt, že obžalovaný bol uznaný vinným, na rozdiel od podanej obžaloby, pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, bola známa odsúdenému S. K. už v čase vyhlásenia prvostupňového rozhodnutia, nemožno teda hovoriť že sa jedná o skutočnosť novú, predtým neznámu. To že túto skutočnosť nenamietal odsúdený S. K. v rámci odvolacieho konania vo veci Okresného súdu Prievidza č. 3 T 100/2014, neznamená že túto skutočnosť prvostupňovým ani odvolací súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti neskúmal. Pokiaľ sa týka ďalších skutočností, ktoré uviedol odsúdený S. K. ako dôvod na povolenie obnovy konania - rozdielnosť výpovedí poškodeného K. J. v prípravnom konaní, treba uviesť že sa taktiež nejedná o skutočnosť alebo dôkaz, ktorý by nebol známy prvostupňovému alebo odvolaciemu súdu pri ich rozhodovaní. Prvostupňový súd aj odvolací súd sa so zmenenými výpoveďami K. J. zaoberali, vyhodnotili ich a na základe aj ďalších dôkazov vo veci rozhodli. Súd rozhodujúcich o návrhu na povolenie obnovy konania sčasti vyhovel návrhu odsúdeného S. K. a jeho obhajcu a vypočul vo veci poškodeného K. J.. Tento v podstate zotrval na svojich výpoveďach z prípravného konania, ktoré boli prečítané na hlavnom pojednávaní prvostupňového súdu a z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal prvostupňový súd a tiež aj odvolací súd. Nemožno preto hodnotiť výpoveď svedka K. J. v rámci konania o povolenie obnovy konania za skutočnosť alebo dôkaz, ktorý by súdu nebol skôr známy a, ktorý by odôvodňoval iné rozhodnutie vo veci. Pokiaľ sa týka ďalších argumentov a skutočností ktoré uviedol odsúdený S. K. vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania a v doplnení návrhu na povolenie obnovy konania ako skutočností ktoré by odôvodňovali aby súd vyhovel k tomuto návrhu a povolil obnovu konania, súd konštatuje že sa nejedná o predtým neznáme skutočnosti a dôkazy, ktoré by neboli súdu známe, ktoré by sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi skôr neznámymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie vo veci. Súd tiež zamietol návrh na vypočutie svedkov E., C., F., ktorých navrhol obhajca vypočuť vzhľadom na výpoveď svedka J. v konaní o povolenie obnovy konania, pretože vykonanie takého dôkazu nepovažuje súd za potrebný na rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania. Vzhľadom na všetky konštatované skutočnosti , úvahy, dôkazy, súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

proti tomuto uzneseniu je možné podať sťažnosť do troch dní odo dňa jeho oznámenia cestou tunajšieho súdu ku Krajskému súdu v Trenčíne.